

Boj och Den Arge (Sinna Man)

(musik 1) Prolog:

I Det finns en pojke som heter Boj
Som andra barn vill han ha sko
P Bojs mamma hon är snäll och rar
Hon vill väl och runtom far
I Bojs pappa,
P han har en trappa
djupt ner i hans kropp,
vill något välla opp
I Det röda, det svarta, det karga
Pappa kämpar mot men
så kommer det arga

P När Pappa blir dum, flyr Boj till sitt rum
Sen blir det tyst, inte ett knyst
I Finns det någon som vet
om Bojs och Mammans hemlighet
p Hur ska det gå?
I hur ska det bli?
Vi visar,
P så tittar ni....

Detta är prologen till Dockteatern Tittuts föreställning *Boj och Den Arge*. Den gjordes i samarbete med Riksteatern och hade premiär den 9 februari 2013. Föreställningen bygger på den norska boken *Sinna Mann* med text av Gro Dahle och illustrationer av Svein Nyhus.

Berättelsen bygger mycket på det växande hotet och osäkerheten om vad som ska hända. Ska det gå bra eller? Pappans växande ilska och hotfulla beteende drar isär Boj och hans mamma. Mamman drar på sig pappans ilska och Boj gömmer sig. Efter pappans urladdning som betyder att han slår Bojs mamma uppstår den stora tystnaden. När pappan kryper fram har han ångest och lider. Även då tar han plats mellan mamma och Boj och kräver tröst.

Historien har ett förslag på lösning och en väg ut för Boj, en annan vuxen. Familjen behöver hjälp utifrån och i den här historien är det kungen som symboliserar den vuxna värld som tar tag i familjens problematik. I föreställningen var vi noga med att berättandet hela tiden skulle vara ur barnets perspektiv. Vi brydde oss inte om hur föräldrarna mädde. Boj var en realistisk docka medan föräldrarna uttryckte sina karaktärsdrag i sitt utseende. Ju starkare hotet blev desto mer krympte föräldrarna. När det fysiska våldet är ett faktum är det en stiliserad

kasperteater på en fond. Likaså när kungen kommer för att hämta pappan berättas scenen med platta stavdockor, mer som en symbolbild än en verklig. Barnen tyckte att det var spännande och de lärare som vågade se föreställningen uttryckte stor glädje över att få ett avstamp att prata om en problematik som göms i alla skolklasser.

Tyvärr var föreställningen svår att sälja. Många vuxna är rädda att ta i ämnet eller tror att det är för läskigt för barnen. Den spelades vid 94 tillfällen. Då ska man komma ihåg att Tittut normalt spelar minst 300 föreställningar av en pjäs.

Sven Wagelin-Challis 2016